

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Sw ójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědny dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes ma
Njeh ćí khma
Žiwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F

↳ Sserbske njedželske łopjeno. ↲

Wudawa ńo kóždu ńobotu w Esmlerjez łnibčičińčezěrní w Budńshínje a je tam ńa sčtwórtlětnu pšchedpkatu 40 pj. dostacž

Quasimodogeniti.

1. Jan. 5, 1 5.

Wulka offensiva na wječornej fronce je ńo japočazła. Zylh ńwět tšhepota w myšłi; sčtó dobudže? Pšchewinjemy my nje-pšcheczela? Pšchewinje wón nań? Budžny dobreje nadžije! Sindenburg je našch wodžet. Polni dowěrjenja hladamy do pšchichoda. Njeńku podobne slyki, kiž nam pola ńwój. Jana napscheczíwo kłincza: „nańcha wěra je to dobyče, kotraž ńwět pšchewinje?“ Jenož wyschšchi je jeho wottynjeny kónz. Jenož kłutnińche je tuto wojowanje. Tu ńo wo wěčne placijny jedna, wo rońkudny, kiž ńu wańne ńa twój wěčnosć. Ale ń tajkim dowěrjenjom rěčji japošchtol wo dobyčju nad ńwětóm! Niž njewědomnosće dla. Wón ńwět derje ńuaje, wě jeho čěmne potajństwo. Tola: našcha wěra je to dobyče, kotraž je ńwět pšchewinyl. Ešo prańchamy:

1. káńka je tuta wěra?

2. ń káńkimi ńrědkami wona dobywa?

1. Hdyž je Boží Ešyn ńwět pšchewinyl, je nad nami, jón tež pšchewinycz. Wlamy jenož njes dwěmaj wězomaj wolicz: pak my pšchewinjemy ńwět, pak wón pšchewinje nań. Stanje ńo to pońlednje, potom ńmy wotrocžny ńwěta. Wot ńwěta pšchewinjemy je kóždu, kiž ńo se ńwójimi myšłeni a pšcheczemi w nim šubi, kohož je wón swjasał. Wšońy čłowjekoj, wot ńnutskowneho njeměra a njepokoja čěrnene duńche! Pšchewinjenje ńwěta! To njeje lońke. Ešny je ńwětóm wobdaczí, dychamy jeho pomětr — a my dyrbimy jón pšchewinycz? Nańcha wěra je to dobyče, wona je ńwět pšchewinyl. Káńka je tuta wěra? „Wóždy, kiž wěri, ńo Jesuń je Křystuń, tón je ńo ń Boha narodžil.“ Wěra do Jesuńa je ńwětpšchewinjeńske heńšo, ń kotrymž dobywamy. Na

wóńobu Ebožnika pokaja japošchtol. Niž na někańku wuczbu — pšchetož ženje njeńku wuczby ńwět wumohke. Wóž ńwětwumozjenja wulhadžesche jenož wot wóńobu. Jesuń tón Křystuń je pšchednjem našesje wěry; wón tón Ebožnik ńwěta, wumozniń wot ńleho, je wicheje myń: to je wobńah wěry. Kiž to wěri, praji ńwój. Jan, pšchewinje ńwět. Wěricž niž w myšłi ńa wěrnodžeržecž — ń tym njepšchewinješ nińoho a ničjo. Wěricž w myšłi šromadženstwa je žiwym Ebožnikom, ńo ńajecž ń jeho wóńobu. Sčtož čłowjek wěri, budže pšchego rońkudžazy džel jeho nutskowneho žiwjenja, ta wóńobje rońkudna móž ńnutskowneho čłowjeka. Sčtóz jenož do ńeńje wěri, budže myńki, mólicžki kaž jeho ńamńna wutroba. Sčtóz do Křystuńa wěri jako Ebožnika ńwójesje duńche, dostupi do ńwěta Wójškeho nuts, bywa ńam bójško, wulki, ńwójeseny. Sčtóz wěri, ńo Jesuń je Křystuń, tón je ńo wot Boha narodžil, ń noweho ńo narodžil, wóń w ńebi wot Boha plodžene nowo žiwjenje. „Sčtóz pak je ńo wot Boha narodžil, pšchewinje ńwět“, ńwět ńrudoby a hřěcha. Ešo ńamo wot ńo rosemi, ńo njeje ńwět ńylńišchi dylłi Bóh ale Bóh ńylńišchi hacž ńwět. Těhodla: sčtóz je ńo ń Boha narodžil, dyrbi dobyč nad ńwětóm. Pšched ńwětóm móže jenož brónje složicz, kiž njeje ńwójeho Ebožnika wěńty. Tak dolho, kaž ń jena ń tym Křesjom pšchewinješ ńwět. Dobyče, polne dobyče!

2. Ale njedobaha, njepšcheczela pšchewinycz, ńo jemu pokafasch: ja ńym ńylńišchi. Galle potom je našcha wěra to dobyče, kotraž je ńwět pšchewinyl, ńo je wón tón Křes, ń česeci Boha teho Wótza. A nětk to prańchenje: ń káńkimi ńrědkami našcha wěra dobyče dostanje? Njeńku žane nowe. Eswj. Jan je hižom njenuje. Wón je je wupruhował. Nowe jenož tań, ńo dyrbi kóždu

czař je s noweju mozu trjebacz. A tute řwědki řu: Lubořez k Bohu a k Bořim dřečjom. „Kóřdy, kiř je řo s Boha narodřil; lubuje Boha jařo Wótza, kiř je jeho porodřil; a kóřdy, kiř teho lubuje, kiř je jeho porodřil (mjenujřy Boha), tón teř třch druhich lubuje, kiř řu řo wot Boha narodřili a to řamřne řiwjenje w řebi nořha, bratrow“. Tuta lubořez je wopokař řiweje wěřy, řnamjo praweho řo wobroczenia, wěrneho řřheřezřianřtwa. Teřodla piřa řwji. Jan we řamřnym liřeze: my wěmy, řo řmy se řmjerče k řiwjenju přehiřli — přetoř my lubujemy bratrow (1. Jan. 3, 14) Tak řlawjachu pohanjo přenič řřheřezřianow: „řladajče, kař woni řo mjeř řobu tař lubuja“. Čařto je we wřhiřkich czařbach řřřwi najbóle řřřobřito? řo běchu Bože dřeči njeřřheřjene mjeř řobu. Čařo: řařto je we wřhiřkich czařbach najřřubřhe bróřdy řohnowanja czařnyřo, ř kotřnyř řwmy wěřy a dohřeza je řrawjachu? Běchu wořobny, w kotřnyř řiwjenju řo móř wěřy we řwjataj lubořez řiwjeřhe. Kař trjebamy iř řa nařh hórřoře řořny czař!

Lubořez, wořobinřku lubořez! Byřli tajřa řbóřnikowa lubořez w tebi? řu řo jedna wo něřřto wořobinřke. Dary, kiř ty dawraš, řu řnamjenja, kiř mař řa wěřy Bořeho řraleřtwa, to wřřo hiřčeze njeje řana wořobinřka lubořez. řyřbi rořměra wot cřlowjeřa k cřlowjeřej byč. W twojim domje řapocř, we twojej řiwóřbje, pola twojich řobudřelacřerjow, we wokolnořezi třch Bořich dřeči, ře kotřnyř řo dřeřiřch. Tajřa řwjata lubořez cřeři potom řwoje řořny dale a dale. řyře rořwice ře řeřuřoweje mořy lubořeze, jenoř tutu řeku řwjataje lubořeze, kařkař móře řo ř cřlowřkeje wutrobny, přheř ře řeřuřowu řreř ř Bohom řjednaneje, ř elementarřkej mozu řóřlicř! řotom k wěrořezi, nařhonjenju, wořobinřkemu přheřwědčenju dořđžeřch: „řařha wěra je to dohřeze, řotrař je řwěř přheřwinřka.“ řamjeř.

Wo dwěle wěřy.

Jan. 20, 24—29.

řlób: řdyř my w najwjeřřej nuřy řmy ře

Řnjeř řtanř ř rowa řiwy je
a k wěře póřřow přheřwinje;
je řameřo teř Domáša
wřřař pcheřadřil do řořoja.

řdyř přeni ras Řnjeř řařtupi
mjeř póřřow, kiř řu wjeřeli,
řo Řnjeřa widřa řiweho,
tam Domáš njeřamařa řo.

Duř řjeknu k njemu wěřjagy:
řoh' Řnjeřa widřeli my řmy;
jim Domáš wotmolwiř pař je,
řo wěricř powjeřez njemóře.

ře dwěl wřřař jeho řapřhiřal
a řořoř ř duřhe jemu wřřař;
řoh' dwěl pař njeje řana řlóřeč
a řřradřna něřđže přheřezřiwnořeč.

Řě, wěricř Domáš řada řej,
duř řel je jeho řbóřnikej;
wón po řyřřenju přhiřheřřhi
řař' k póřřam, řrudnoř' přheřwědčeři.

Řěř ř wami budř! — iřh pořtrowi
Řnjeř najpřjedy wřřheř w řrudobi

A hnyřom dale Domáša
wón k wěře pólnej pohnuwa:

řyřni řem řwóř porř a wohřadaj
tu mojej ruřy; řuku daj
řem řwoju řapóřo řu
mi do řoka! — cři k řořoju.

A njebudř njeměřjagy mi,
hdyř dala wěřořeč je řo cři! —
Řěřk Domáš woka wěřjagy:
„Řóř Řnjeř a Wóčeř řy mi řy!“

Pař ře řuř hiřčeze přhiřamřnje:
řřh, Domášo, něřk widřil mje,
Duř wěriřh! — řbóřni póřřli řu,
řdyř njewidřo dwěl přheřwinu.

Řam ř dwěla wřřheřo wupomřaj
a wěru, Řnjeře, řbóřnu daj!
Řjeř radořeč nam je jutrowna,
řo dřeřlowni řmy řiwjenja! —

Wumjeřřke byřgle.

řařeň wot Leandera.

ř starodawných czařbach běřhe něřdy jara wuřhiřny mřody twarř přheřelow (byřglow) řiwy, kiř běřhe hiřo wjele piřheřelow twariř, a pólneřnje běchu přheřo řjedliřhe řač přheřpólneřne. řřóncřnje natwari piřheřele, kiř běchu tař wumjeřřke, řo řapocřachu řamo wot řo řracř, hdyř nawořenja a njewjeřta, na kotřny mař mějeřhe řóř tón Řnjeř řwoje řpodobanje, do řyřřwje řařtupiřřtař. řařo pař běřhe teř tute piřheřele dořwariř, wobhřadomášhe řebi hólřy řwojeřo řraja a wuřwoli řebi najřbobořniřřchu a najřjeřřřu a da řebi řwóř řwař wuřotowacř. řdyř pař ře řwojeř njewjeřtu přheř řyřřwiny řroř řtupi, a přheřeljo a přhiřwuřni w dořřim czařu řa nim dřeču, kóřdy wonjeřřto w ruřy a na řukni, běřhe jeho wutroba pólna hordoreče a cřeřelacřomnořeze. Řjemyřřheřhe ani na Boha ani na řwoju njewjeřtu, ale jenoř na to, řařki je tola wuřhiřny miřřtr, kiř nima řwojeřo řunječeza a kař budřa řo wřřhiřy ludřo dřiwacř a jeho wobdřiwacř, hdyř piřheřele řamo wot řo řapocřnu řracř. řař řařtupi ře řwojeř řjaneř njewjeřtu do řyřřwje — ale piřheřele wotřadu něme. řo řebi mřody miřřtr jara k wutrobje wřa, přetoř mřheřheřhe we řwojeř hordoreči, řo je jenoř njewjeřta na řym wina a řo jemu njeje řwěřna. Řjeřčeřheřhe řa řyřh dřeň ř nej ani řřowčřka, w nořy řebi řřradřu řwoje řreňmjo řwjařa a ju wopuřheči. řdyř běřhe wjele řtow mil dalořo pueřowal, řo řřóncřnje w řuřřm řraju řařřdli, hđžeř jeho ničřto njeřnajeřhe a řo ničřto řa nim njeprařheřhe. řam běřhe dřeřacř řet cřiři a řamotny řiwy; duř řapocřa řo jemu njewuprařomnje po domiřnje a po wopuřheřeneř njewjeřče řřřřacř. řyřřheřhe přheřo řařo na to mřřlicř, řařka běřhe tola pobořna byřa, a řjana a kař běřhe ju hrořnje wopuřhečiř. řařo pař běřhe řyře řođarmo řo řwóřowal řwoje řřřřki přheřwinyč, wón wobřamřny, řo domoj wóřečič, a ju wo wodacře pōřřyč. řuečowášhe wo dnjo a w nořy, řo jemu noř řrawjeřřteř, a cřim bóle řo řwojeř domiřnje bliřeřhe, cřim móřniřho bu jeho řřřřkanje a cřim wjeřřha jeho bořořeč, řač teř to budře řařo tajřa přheřelna a lubořna, kař teřdy, jařo běřhe ř jeho njewjeřtu. řřóncřnje wohřada wěře řwojeřo řóđneřo měřta řo w řřóncřnyřch pŕuhach w dalořoreči bliřheřečič. řuř řapocřa běžeč řařtoř jeno běžeč móřeřhe, tař řo řady njeřo

ludjo s hłowu wijachu prajizy: „Pať je tón wotwrótnik, pať je něšto kradnyl.“ Jako pať běšče do wrotow nědja jany, setka so s dohlím pohrjebnym czahom. Sady kashčeža džěšče wjele ludži, kiž pľakachu. „Wdy dobri ludžo, koho wy k pošlednjemu wotpoczínkej pschewodžecze, so takle pľakacze?“ „Do je rjana mandželka pscheczelowtwarza, kotruž je jejny sly muž wopuščežil. Je nam wschitkim telko dobreho a lubošneho wopokasata, so chzemu ju w zyrkwi do rowa khowacz.“ Sdyž to wušlyšcha, njewotmolwi ani słowczka, ale džěšče s czicha, hłowu powěšchowschi, ke kashčezej a pomhasehe jón njesež. Nichtó jeho njefnaješče, dokelž pať jeho njewustawajzy wóttje pľakacz slyšachu, jeho nichtó njemylešče, pschetož myšľachu řebi: to je najšferje tež jedyn řhudy człowjet, kotremuž je semrjeta we řwojim řiwjenju wjele lubošče wopokasata. Tak pschidže czah do zyrkwy a jako běchu noscherjo zyrkwiny proř pschecrozili, sapoczachu piščezele řame wot řo hracz, tak krasnje, kaž to hiščeze nichtó řlyšchal njebě. Stajichu kashčež psched woltarjom na semju a mišchr řlehny řo s czicha k stolpej pschípóđla a pošľuchasche na řynki, kiž řo pschezo móznischo pošľehowachu, tak móznje so zyrkej we řwojich řakadnych stolpach ržesche. Woczi řo jemu řamnyšchej, pschetož běšče jara řpróznny wot dalokého puczowanja; ale jeho wutroba běšče wjeřeka, pschetož wjedžesche, so běšče jemu Bóh wodat a jako běšče pošľedni řynk piščezelow wušľinčat, padny morwy na řamjěntny plestr. Duž řběhnychu ludžo jeho czělo, a hdyž běchu řpósnali— řchtó to běšče, wotewriču hiščeze junnřocz kashčež a položichu jeho k jeho njewjesče. A jako kashčež řařo řamnyšchu, řapoczachu piščezele hiščeze junnřocz řyle s czicha hracz. Potom pať woczichnychu a njefřu po tym řenje wjazy hrake.

Wuhařnjene!

Jedyn hólcěz njemóžesche řrořmiez, řchto to řeka, so móža nasche hrěchi wuhařnjene bječ a džěšče k řwojej maczeri: „Maczi, ja njerořmiju, řchto se wschitkich tych hrěchow budže, kotrež Bóh wodawa?“

„Móžesč ty ni prajicz, luby řhorla, řchto je se wschitkimi tyni wobrašćami řo řtalo, kotrež řy wczera na tvojú tařlu řřbowat?“

„Maczi, te řym s řapku wuhařnyl.“

„Sdže dha řu nětko pschisčle?“

„Te niřdže wjazy njefřu, te řu prjecž.“

„Řaj, tak tež je s hrěchami wěřjazyř — te řu prjecž, — wuhařnjene psches řrej řesom řhrysta. Wón je wuhařnyl to řapřimo, kotrež pschecziwo nam běšče a na nasche hrěchi wjazy njefřomni.“

Řhwile męcž!

Řchtóž řaneje řhwile nima, we řwojej bibliji czitacz, budže řhonicž dyřbjecz, so řhwile ma, řhory bječ. Řchtóž řaneje řhwile njenamata, řo modlicž, budže tola řhwile męcž dyřbjecz, wumrjecž. Řchtóž řaneje řhwile njenamata, do řo hiez a řhutnje řwoje řiwjenje řebi rořnyřlicž — tón czaha dořč namata — hrěšchicz a řchtóž řhwile njenamata k rořkaczju — budže wěcznosč namatacz, hđžež je k rořkaczju — pschepóđže.

Řchto je tebi tvojá biblija?

Njewjesta běšče řwojemu nawořenju pschi řľubje bibliju w njehřim řwojasku darika. Bóřny po řwařu dyřbjesche do pola; jeho biblija jeho pschewodžesche. Čezřto řranjenty padže do řrankeje řatby, hđžež pošľěžischo wumrje. Do řwojeje řmjercze pschepoda řwoju bibliju řatholřkemu duchownemu, kiž jeho w řho-

rowni wopřta, s proštwu, so by bibliju jeho mandželřkej do němřisčje řěřiať. Tón dopřelni tutu proštwu, hdyž běšče bibliju pschekladarřchi wjele řľedow pilneho czitarja namatať, tak n. psch. stejesche w bibliji pschi řľowach w řisče na řebřesřich 10, 16—29: „czítane po řitwje pola Antwerpna“, pschi řřalmje 90: „czítany do řitwy pola M.“, po tej řitwje řřalm 91; na řnju hđžež bu řaty, s wušľimi bološčemi mi řřalm 126 atđ.

Řranzowřki duchowny bibliji řist na wudowu njebocziczkeho pschípólóži, we kotrymž piřasche: „Řa běch řľuboko řnuty, jako bibliju pschekladajo řľědy pobořnosče a wěřy řascheho mandželřkeho namatať.“ Čzařne řiwjenje tuteho wjaka je s jeho řmjerczu w řuřym njepřeczelřřim řraju wobřamřjene. Řať je wunřjel, s řakřimi czuczemi w duřchi, wo tym nichtó ničo njeje řhoniť. A tola jeho pilnje řřebana ručřna biblija, do kotrejež běšče wschelake pschisřpomnjenja na řkromu czítanyř wotđželeřnjow řapřat, dawa nam řľuboko do řiwjenja jeho duřche řľadacz a wošebje nam pokasuje, kať je njebocziczki k řwojemu Bóhu a Čbóžniřej řtalo a to řarowazyř řawostajentyř s řohatym řrosřřtom napřelni, nař pať psched řřutne řřaschjenje řtaji: „Řať řtejiřchy k řožemu řľowu, řchto je tebi tvojá biblija?“ Řaneho řřutniřkeho, wadžniřkeho řřaschjenja řře njeje; pschetož wot teho, kať my k řožemu řľowu řtejnny, wjele wjazy wotwiřuje, hacž řich wjele měni. Řaž řo ty k řožemu řľowu řtajiřch, tak řo ty k řožemu řľowu řtajiřch, tak řo Bóh a jeho řľowo k tebi řtaji. řuther je ras řrajik: „Řaž ty bibliju czitasz, tak řteja tvojeho doma řwiřle“. Řchto řo s tym měni, kóždy řošřo řrořmni. řuther s tuthym řľowom pschirunanje nam wujasřni, kotrež nasč řnjes na řónzu řředowanja na řorje řřeba wo mudřym a njemudřym mužu (Matth. 7, 24. 27). Na řěřř twari řom a řiwjenje, řchťož řože řľowo řazpřwa abo njewobředřbowane wostaji. řjewuřrajomnu wušľu a řohatu móz a řohňowanje tón řľubi, kiž řože řľowo wschěđnje a řohaczje njewuřřwa. Na řwojeje duřchi řřkoduje, řaj řwoju duřchu řľubi, řchťož řo njestaji pod řesuřbowe řľowo: „Čřłowjet njeje řiwny wot řľěba řameho, ale wot kóždeho řľowa, kotrež psches řoži ert wuňdže.“

Wjele, jara wjele řich je, kiž we czěřřich řomapřtanjacz naschich řnjow wošľabnu a wušćanu a řebi řorřo mořy řadařa a ředjenje řaju po řřubach řwěřka, kiž řychu řim czěmny pucz řřchiza rořřařniře a rořřwěřľike, so řychu řiweho řoha a Čbóžniřa namatať, kiž řraji: „Dořč řasch na mojej řnadže, pschetož moja móz je we řľabnyř mózna.“ Woni widža a řlyřcha, kať druřy w řožim towařřtwje řřľni a czischi řu a wschěđnje řowu móz k njefřnju a k běđženju a k dořwyanju dořtawaju. Sdže je pucz k njemu? řenož jene wotmolwjenje je: „We řožim řľowje.“

Čřľowo řože, wušľu řnadu

Čřľubisč tym, kiž řlyřcha cze;

Řiž tu czinja tvojú řadu,

Tym řo řbože dořtanje.

Řřecz czisřnjene a tola řohňowane.

Psched něščto řětami řřiczesche řiblije—noschek, kiž řo po řelesniřy wjesesche, druřim řóđla řebje ředžazyř řowe řestamenty a druře dobre řřniři na pschedaň. Wošebny řnes řupi 5 řestamentow a s řľubokim řazpřczom czisřny je řnyřdom s wokřom won, najřferje, so by řo se řwojeje njewěru řordžil. řiblije—noscherej to jara k wutrobie džěšče, řľubjencho řľowa řožeho bě jemu řel. Řad budžisčje wušćupil a řestamenty řebřerať, ale czah jeho dla njefřasta a njebě tu ničo cziničž.

Řo dšěřřim czaha řo jemu dořwolnosč dořta, řelesniřke řřěřki pschekhodžicz a w nič řwoje řřniři pošľiczecz. Duž w jenej

tych kłhěžkow rěfajšce: „Do dže ſu te kniže, kotrej ſu wóndano najšči železnižy džělaczerjo namakali a nad kotrymiž ſu tajše wulke wješele měli.“ Se ſpodžiwanjom wón nětko ſhoni, ſo ſu ežile džělaczerjo katholicy, jako kajžyž ſnadž ženje žaneho Noweho testamenta do rukow krydli njebudžichu, hdy budžišce jim tamny ſazpiwať Božeho ſłowa k temu njepomhať. Kať džiwne ſu puče Bože! Ešnadž běchu runje namakane kniže, kajfichž tamni džělaczerjo potrebachu; darjenych ſnadž njebudžichu rodželi, kupjenych tež niž. Šchtóha pať ežifka Nowe testamenty ſ wofnom won, ſo bychu je druſy ludžo namakali a we nich ežitali. Biblije-nošcherja Bóh k tutej ſlužbje njemóžešce trjebacž, ale jenož wu-ſniewza.

Tamni katholicy džělaczerjo pať ežinjachu po tym ſłowoje: „Wšnitje to ſłowo horje, kotrej do waſ ſežepjene je a móže waſche duſje ſbóžne ežinicž!“

Šednjo bratſja.

Naš bydlachu ſednjo bratſja hromadže. Šešežo kłodžachu na džělo a ſedny wofta domach. Šdyž eži ſešežo ſpróžni a nućžni ſ džěla dom pſchindžechu, dha namachu jſtwa wumje- eženi, blido kryte a wſchitko pſchihotowane, ſchtož ſo k jich wot- pocžinku hodžešce. Rad tym ſo wjeſelachu a ſhwalachu teho ſedneho bratra.

Bo ežaſu počza jedny ſ tych bratrow ſo naduwacž, chyzſche mudriſchi byež hač eži druſy a ſežejuwaſche na teho ſedneho, ſo je lěni, njecha ničžo džělacž, jenož dobre jěšez a domach ležeč a tať wſchelafe. Eži druſy dachu ſo narěčezč, ſwarjachu tež a to tať dolho, doniž tón ſedny bratr ſwoju motyfu njewſa a ſobu na džělo njeindžešce.

Šdyž nětko wječor domoj pſchindžechu, dha njepowita jich žana ſwěza, jſtwa bė ſymna, wječez njewarjena a nihdže luboſne ſłowo. Naſajtra njechaſche žadny rano ſ kóža, ſnėdanje pſchi- hotowacž, pſchetož nětko běchu wſchitzy jenať wjele. Tať ſo ſta přeni a druhi dženi. Těhdy wuſnachu ſwoju njelepošez a pro- ſchachu teho ſedneho, ſo by radſcho jašo domach woftať a ſo wo jich poſylunjenje ſtarať. Žim k luboſeži ežinjšeche tón to rad a tať pſchindže jašo měr a pofoj do domu.

Pſchecželo, roſymišch to pſchirunanje? Eži ſednjo bratſja ſu tydženi. Eži ſešežo džělazy bratſja ſu džělawe dny a tón ſedny je njebžela. Daj njebželi ſo ſa twój dom a ſa twoju duſchu ſtarač, dha maſch ſpokojuošez žyly tydženi. Pſchecžiniſch pať ſnjeſow džen ſ džělom, dha pobrachuje eži žyly tydženi prawa ſpokojuošez. Kaťkaž njebžela, tajki tydženi.

Kať je Bóh Hertzy pokrotu khlěba póſlať.

Běſche ežaſ nuſy a drohoty. Nan bėſche wo džělo a wo khlěb wuſchol, macž bė ſe ſchtyrimi hlódnymi džěežimi domach, poſledni dórtk bė ſjėdženy. „Njewjedžach“, tať macž powjeda, „hdže dyr- bjach ſo wobrocžicž. Duž najnjėniſcha, tſilětna Hertka, proſywež počza: „Macži, Hertka je hlódna“. To mi pſches wutrobu rė- ſajſche, dyrbjach pať wotmolwicž: Lube džěčo, njemóžu eži ničžo dačž. Hertka khlwilu mjelėžo na mije hladaſche, duž wurafy: „Hertka je žafoſnje hlódna.“ Wutroba ſo mi lamafche. Šchto dyrbjach ežinicž? Mějach jenož mafo dowěrjenje k modlitwoje; ale ničžo druhe mi wyſche njewofta. Modlach ſo plačžo, honjena wot wulkeje nuſy. Ale wjele wěry ſe mije njerěčjeſche. Hertka pať mjeſeche wjažy wěry. Wot modlenja ſtanywſchi ſo dowěrnie wopraſcha: „Budže Bóh nětko khlěba nakracž?“ Wuž, žaneho džěla njenamakawſchi ſo jašo ſ próſdnymaj rukomaj a ſ ežezkei wutrobu domoj wróči.

Dužy jeho ſetka jeho přjedawſchi knjeſ, kiž ſo jeho ſa wſchėm ſwėru praſheſche a wobhonjowaſche a pſchi tym ſhoni, ſo ſny

w domach hlódni. Šodžina hiſcheže njebėſche ſajſchta wot modle- nja ſem, duž muž ſ poknym korbonm žyrobny pſchindže, ſwjetcha pať ležeſche pokruta khlěba. Jafo bu wėko ſbėhnjene, ſo Hertka najpředy na khlěb dohladaſchi wjeſeta ſawola: „D macži, Bóh luby ſnjeſ nam njeje jenož wokolenzu khlěba wotkrať, ale je nam žyly pokrotu póſlať.“

Wójna a měr.

Wulka bitwa k wječoru bije ſo dale a to dobyečezžy nad Žendžełčanami pſchede wſchėm, a tež Franžowſami a Ameri- kanſkimi. Naſche wjeſowſe wójſko kroči do přėdka dženi wote dnja a dobywa mėſta, kraj, jaty a wójniſke nadoby a žyrobny wjele, a ſchtož je dobylo, to džerži kručze. Bo wſchėm ſdaczju mėri ſo tuto wojowanje pſchede wſchėm w tutych dnjach pſchecžiwu Arras a Amiens. Šo pſchi tym tež hlowne mėſto Paris dženi wote dnja nėniſte granaty ſ hobrſkeje, pola Kruppa wudželaneje kanony — abo ſnadž ſu jich to wjaž hač jena! — doſtawa, to je nėſchto wofebite w tutej wójnje a ſobu jene dobyeče nad Parisom a jeho wyſchnoſejemi. Šo nimo teho ſo tež naſche podmórwjaki próžuja, to ſwoje pſchinoschowacž ſa to roſriſaze bėdženje, wo tym powjeda nam kóždy dženi ſ nowa. Šo by to nětko ſkóncžnje to roſriſaze dobyeče bylo a ſa nim tón měr, to daj Bóh po ſwojei hnadnej woli! —

Šo by to tomu tať bylo, to je tež na naſ wſchėch, kiž my hrivny a kroſcha hiſcheže wyſche mamy ſa 8. wójniſku počezontu. Hač do 18. haprleje je wupiſana, duž ſo hotujmy, ſo nje- ſkomdžiny ežaſ; pſchetož, ſchtož ſkomdži ežaſ, tón ſkomdži kwaſ. Šo plačzi mlodym kať ſtarym, mužſkim a žoniſkim, bohatym kať kłudym, to plačzi domjazei mlodžinye kať ſlužownej mlodžinye. Ša tohož njeby to plačžilo, toho njeje! Duž džiny, piſchmy, ſa- placžny! Kať? to ſhoniſch w kóždej piſatni, pola kóždeho du- chowneho, wučerja, dowėrnika kať na nalutowaťnjach a bankach, tež na póſeže! Duž wſchitzy ſobu do dobyečezkeho bėdženja. A Bóh pomhaj!

Š bliſta a ſ daloka.

Šchtwórtk 21. měrza bė nowy ſuperintendenta Wojerow- ſkeho wokrjeja, k. Köhler ſ Wielrena w Löwenbergſkim wokrjeju pſchod generalneho ſuperintendentu dr. Haupta do ſwojeho ſa- ſtojniſtwa ſapofaſany. Do ſapofaſanſkeje Wožejei ſlužby džeržeſche k. generalſuperintendentu w pačezkei jſtwe ſobuſtawam žyrkwi- neje rady a žyrkwineho ſaſtupjerſtwa rěčž. Potom ſo ſwje- dženiſki ežaſ ſeſtupa: Duchowni wojerowſkeho wokrjeja, žyrkwine ſaſtupjerjo a mjeſchczanſke wyſchnoſeže. Bo ſapofaſanju, pſchi kotryniž dotalny ſarjadowať ſuperintendantury, knjeſ duchowny Wendt-Čžornokholmčzanſki a knjeſ duchowny Beek ſ Torman- dorfa pomhaſchtať, mjeſeche nowy ſuperintendentu ſwoje naſtupne přėdwanje. Bo Wožeji ſlužbje ſežehowaſche w Božim domje hiſcheže konferenza ſ duchownymi, wučerjemi a wučezkami, w kotrejž ſo po roſpratwe knjeſa kantora Hanki-Čžornokholmčzanſkeho na- drobnye wo wažnym praſchenju rěčžjeſche: „Šchto móžetej ſchula a žyrkei ežinicž, ſo by ſo ſanjerodženju mlodoſeže hačžito?“ Přėčž ſo njemóže, ſo pſches dolhu wójnu a pſches hromadu- pſchindženje wjele tyžaz džělaczerjom w ſo roſſchėrjazei induſtriji mlodoſeži, tať derje ſchulſkei kať je ſchule pu- ſchczenei ſtrach ſanjerodženja hwoy, haj, ſo je ſo hižo ſanjerodžita. Namjety knjeſa reſerenty ſo pſchijachu.

Škutkowanje noweho k. ſuperintendenty chyz Bóh žohnowacž.

Zamolwity redaktor: farať Wyrgač w Noſačicach.

Soburedaktor: farať Mrózak we Łupoji.

Ciſceť a nakladnik: M. Smoleť.